

(Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και συγκινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ω! καλύτερα να μην έρχομαι! τραύλισε ο Σουμπέρτ.
Και με φωνή γεμάτη παράπονο, ρώτησε:
—Γιατί μου παίξατε, δεσποινίς, το άσχημο αυτό παιγνίδι...
“Η Μαρία τον κύτταξε με βαθεία συμπόνια και του άπαν-
τησε:

—“Όχι, κύριε Σουμπέρτ... Δεν σάς έπαιξα κανένα παιγνί-
δι... Η Καρολίνα με παρακάλεσε να σάς γράψω... Ήθελε
να σάς δει σήμερα, την ημέρα του γάμου της...
—Μά γιατί;

—“Ω! αυτό δεν το ξέρω εγώ, άπάντησε η Μαρία. Θα σάς το
πεί ή ίδια σε λίγο... Μά έλάτε μαζί μου μέσα...
Και, παίρνοντας τον από το χέρι, τον τράβηξε προς το με-
γάλο σαλόνι του πύργου.

“Ο Σουμπέρτ την άκολουθήσε σαν αυτόματο... Μά πριν ά-
κόμα μπούνε στο σαλόνι, συνήλθε κάπως. Δεν ήθελε να τον έ-
δουν οι προσκαλεσμένοι του πρίγκηπος σ' αυτήν την κατάσταση...
Σκούπισε τα μάτια του που ήσαν γεμάτα δάκρυα και προ-
χώρησε μέσα στο σαλόνι...
Στην άρχή, κανένας δεν τον πρόσεξε... Οι προσκεκλημε-
νοι, συγκινημένοι γύρω απ' τοίς νεοίμφους, ούτε γύριστι-
κάν να τον κυττάζουν...
Κι' έξαφνα, ο Σουμπέρτ διέκρινε μέσα σ' όλο αυτό το πλθ-
θος την Καρολίνα, τη λατρεμένη του Καρολίνα...
“Εμοιάζε με άγγελο μέσα στη νυφική της τουαλέττα. Λου-
λούδια άμυδαλιές στόλιζαν το κε-
φάλι της. Μά τα μάγουλά της ήσαν
λίγο χλωμά και τα μάτια της κόκ-
κινα, σαν να είχε κλάψει...
“Ο μουσουργός έφερε το χέρι του
στην καρδιά του...
Μά την ίδια στιγμή η Καρολίνα
τον είδε...
Τότε, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή,
προχώρησε προς αυτόν, παραμερι-
ζοντας έλαφρά τους προσκαλεσμέ-
νους που την περιστοιχίζαν.
Του πήρε τα χέρια μέσα στα δι-
κά της, του τσάφισε με μια παρά-
φορη θέρμη και τραύλισε:
—“Ω! Ηρθάτε!.. Ηρθάτε... Σας
ευχάριστώ πολύ...
“Ο Σουμπέρτ δεν ήξερε τί να της πεί... Τί να της άπαν-
τήση...
“Όλο το πλθος των ευγενών προσκαλεσμένων είχε καρφω-
μένα τα μάτια του επάνω τους, μά η Καρολίνα φαινόταν σαν
ν' άδιαφορούσε για όλα...
Γύρισε μόνο προς το σύζυγο της, έναν άνωτερο αξιωματικό
του Ούγγρικού στρατού, και του είπε:
—Θά μω έπιτρέψης, φίλε μου, να μιλήσω μερικές στιγμές
στον κύριο Σουμπέρτ... Θά γυρίσω σε λίγο...
Και, χωρίς να περιμένη άπάντησή του, παρέσυρε το μου-
σουργό σ' ένα διπλανό σαλονάκι που ήταν έρημο. Κάθησε σ'

κουσα στον ύπνο μου. Έφώναξε για να με είδοποίηση και οι
δολοφόνοι την έστραγγάλισαν μπρός στην πόρτα μου. Μω έ-
σωσε τη ζωή θυσιάζοντας την δική της...
...Μά πάλι πώς εξηγείται το ότι κρατούσε ακόμα στο χέρι
της τα κλειδιά της ουλλογής μου, που την προηγούμενη θρα-
δεία—το θυμობμαι καλά—τά είχα βάλει στο συρτάρι του γρα-
φείου μου;
Ήταν συνένοχος των στραγγαλιστών ή θύμα;
“Από ποιόν να το μάθω; Κι' αν έξοδσε, δεν θ' άπαντούσε
στις έρωτήσεις μου.
“Όσο για το φίλο μου Χάρρις δεν ήταν παιά σε θέσι να μου
έξηγήση το μυστήριο. Τον θρῆκαν κι' αυτόν στο σπίτι του
στραγγαλισμένο. Δίπλα του θρισκόντουσαν τά πιστόλια και το
τουφέκι του γεμάτα...
ΛΟΥΣΙΕΝ ΖΕΒΟΡ

στήσω... Σας εύχομαι λοιπόν την ευτυχία που μω χαρίσατε
τις λίγες εκείνες ημέρες, να την έχετε σε όλη σας τη ζωή!...
Τά μάτια της Καρολίνας ήσαν δακρυμόνα. Με δυσκολία
τραύλισε:

—Είσατε τόσο καλός, ώστε θα σάς χαρίσω μια στιγμή ακό-
μα τέτοια ευτυχίας.
Και τον έσφιξε μέσα στην άγκαλιά της.
Τά χείλη τους ενάθηκαν σ' ένα παρατεταμένο φίλημα, ένα
έπιλημα που είχε όλη του την ήδονα στον πόνο, στον άπειρο
κόπο δυο πληγμένων καρδιών...
Σε λίγο, ο Σουμπέρτ κι' η Καρολίνα έαναγύριζαν στο σα-
λόνι, όπου ή ατσουσία τους είχε άρχει να γίνεται αντίληπτη...
“Η Καρολίνα, για να δικαιολογηθεί, είπε:
—Παρακάλει τον κύριο Σουμπέρτ να μω δείξη τις νέες
του συνθέσεις. Σε λίγο μάλιστα, θα μάς παίξη κάτι...
Και γυρίζοντας προς τον Σουμπέρτ, τον ρώτησε:
—Θά εκτελέσετε, κύριε Σουμπέρτ, τη συμφωνία σας που
σας άκουσα να παίξετε άλλοτε στο μέγαρο της πριγκηπισίας
Κίνκου.
—Με μεγάλη μου εύχαρίστησι, κυρία, άπάντησε ο Σου-
μπέρτ, συγκρατώντας με μεγάλη δυσκολία τη συγκινησίση του...
“Έε άλλου, τη σύνθεσι αυτή την ήρω αφιέρωσε σε σάς...
“Έπειτ' από μερικές στιγμές ο Σουμπέρτ, καθισμένος μπρός
στο πιάνο που βρισκόταν σε μια άκρη του σαλονιού, άρχισε να
έκτελή την περίφημη συμφωνία του, η όποις με τις πρώτες νό-
τες τούς πλημμύρισε με ρίγη συγκινήσεως όσους την άκουγαν.
(Άκολουθεί)

ένα νιθάνι και τον έβαλε να καθήση δίπλα της. Και τότε με
άρχη φωνή, άρχισε να του λέη:

—“Έγινε σήμερα γυνάικα ενός άλλου!.. γυνάικα ενός άν-
θρώπου που δεν τον αγαπά καθόλου και που μω τον έπέβαλε
ο πατέρας μου... Μή με κατηγορήσετε γι' αυτό... Δεν μπο-
ρούσα ν' άρηθώ... Ξέρετε πόσο άυστηρή είνε η Ούγγρική ά-
ριστοκρατία στα ζητήματα αυτά... “Αν άριόμουν, ο πατέρας
μου θα μ' άποκλήρωνε, θα μ' έδιωχνε ίσως... Τόν αγαπάω τον
πατέρα μου, κύριε Σουμπέρτ... Ήταν για μένα πατέρας και
μητέρα μαζί... Δεν θά ήθελα ποτέ να μω φερθή έτσι... Γι'
αυτό, μολοτόι μω πλήγωσε την καρδιά αναγκάστηκε να ύ-
ποταχθώ στη θέλησή του... “Ω! δεν ξέρετε πόσο ύπόφερα!...
Πόσο ύπόφερω... “Η σκέψις ότι ύπόφερατε και σεις, έκανε ά-
κόμα μεγαλύτερο τόν πόνο μου...
Στάθηκε, γιατί λυγιοί της έπληγαν τη φωνή.
“Έπειτα εξακολούθησε άργά, σφιγγοντας πάντα στα χέρια
της τα χέρια του Σουμπέρτ:
—Τώρα δεν μιάς μείνει τίποτε άλλο, παρά να προσπαθήσουμε
να ξεχάσουμε... “Άλλοίμουν!... Είνε πολύ δύσκολο αυτό για
μένα... “Εσείς τουλάχιστον θα βρήτε παρηγοριά στην τέχνη
σας και θ' άντλήσετε από τον πόνο σας θέσι έμπνεύσεως...
“Εργαστήτε, κύριε Σουμπέρτ... “Εργαστείτε για να με ξεχά-
σετε... Θέλω μια μέρα να είμαι περιήφανη, γιατί άγάπησα το
μεγαλύτερο μουσουργό της εποχής μας...
“Ο Σουμπέρτ ήθελε κάτι να της πεί, μά τά λόγια δεν έβγαι-
ναν από το λαμό του.

—“Ηταν σκληρό να σάς καλέσω εδώ
την ημέρα του γάμου μου, έπρόσθεσε
η Καρολίνα. Πολύ σκληρό!.. Μά έπρε-
πε να 'ρθίτε!.. Σας ήθελα για να σας
παρακαλέσω να με συγχωρέσετε... Μω
συνάταν ότι χωρίς τη συννώμη σας,
θα ήμουν δυστυχισμένη σε όλη μου τη
ζωή... Με συγχωρείτε λοιπόν;..
“Ο Σουμπέρτ την κύτταξε μέσα στα
μάτια και είπε:

—Για να σάς συγχωρέσω... Μήπως
για την οφρανια εύτυχία που μω χαρί-
σατε, έστω και για λίγες μέρες...
Ποτέ μου δεν θα τολμούσα να όνειρευ-
θώ μια τέτοια εύτυχία... “Αντί να σάς
συγχωρέσω, θά έπρεπε να σάς ευχαρι-
στήσω... Σας εύχομαι λοιπόν την ευτυχία που μω χαρίσατε
τις λίγες εκείνες ημέρες, να την έχετε σε όλη σας τη ζωή!...
Τά μάτια της Καρολίνας ήσαν δακρυμόνα. Με δυσκολία
τραύλισε:

—Είσατε τόσο καλός, ώστε θα σάς χαρίσω μια στιγμή ακό-
μα τέτοια ευτυχίας.
Και τον έσφιξε μέσα στην άγκαλιά της.
Τά χείλη τους ενάθηκαν σ' ένα παρατεταμένο φίλημα, ένα
έπιλημα που είχε όλη του την ήδονα στον πόνο, στον άπειρο
κόπο δυο πληγμένων καρδιών...
Σε λίγο, ο Σουμπέρτ κι' η Καρολίνα έαναγύριζαν στο σα-
λόνι, όπου ή ατσουσία τους είχε άρχει να γίνεται αντίληπτη...
“Η Καρολίνα, για να δικαιολογηθεί, είπε:
—Παρακάλει τον κύριο Σουμπέρτ να μω δείξη τις νέες
του συνθέσεις. Σε λίγο μάλιστα, θα μάς παίξη κάτι...
Και γυρίζοντας προς τον Σουμπέρτ, τον ρώτησε:
—Θά εκτελέσετε, κύριε Σουμπέρτ, τη συμφωνία σας που
σας άκουσα να παίξετε άλλοτε στο μέγαρο της πριγκηπισίας
Κίνκου.
—Με μεγάλη μου εύχαρίστησι, κυρία, άπάντησε ο Σου-
μπέρτ, συγκρατώντας με μεγάλη δυσκολία τη συγκινησίση του...
“Έε άλλου, τη σύνθεσι αυτή την ήρω αφιέρωσε σε σάς...
“Έπειτ' από μερικές στιγμές ο Σουμπέρτ, καθισμένος μπρός
στο πιάνο που βρισκόταν σε μια άκρη του σαλονιού, άρχισε να
έκτελή την περίφημη συμφωνία του, η όποις με τις πρώτες νό-
τες τούς πλημμύρισε με ρίγη συγκινήσεως όσους την άκουγαν.
(Άκολουθεί)